



Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda laiendatud koosseisus)

13. juuli 2018*

Majandus- ja rahapoliitika - Krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve - Määruse (EL) nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 punkt d ja lõige 3 - Finantsvõimenduse määra arvutamine - EKP keeldumine hagejale loa andmisest teatud tingimustele vastavate riskipositsioonide väljajätmiseks finantsvõimenduse määra arvestusest - Määruse (EL) nr 575/2013 artikli 429 lõige 14 - EKP kaalutusõigus - Õigusnormide rikkumine - Ilmne hindamisviga

Kohtuasjas T-768/16,

BNP Paribas, asukoht Pariis (Prantsusmaa), esindajad: *avocat* A. Champsaur ja *avocat* A. Delors,

hageja,

versus

Euroopa Keskpank (EKP), esindajad: K. Lackhoff, R. Bax, G. Bassani ja C. Olivier,

kostja,

keda toetab

Soome Vabariik, esindaja: S. Hartikainen,

menetlusse astuja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada EKP 24. augusti 2016. aasta otsus ECB/SSM/2016-R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/136, mis on vastu võetud nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määruse (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Kesk pangale eriülesanded seoses krediitiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), artikli 4 lõike 1 punkti d ja artikli 10 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediitiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1, parandused ELT 2013, L 208, lk 68 ja ELT 2013, L 321, lk 6) artikli 429 lõike 14 alusel,

ÜLDKOHUS (teine koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: president M. Prek (ettekandja), kohtunikud E. Buttigieg, F. Schalin, B. Berke ja M. J. Costeira,

kohtusekretär: ametnik M. Marescaux,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 24. aprilli 2018. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

- 1 Hageja BNP Paribas on krediidasutuse tegevusloa saanud Prantsuse õiguse alusel asutatud aktsiaselts. Olulise üksusena nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määruse (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Kesk pangale eriülesanded seoses krediidasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), artikli 6 lõike 4 tähenduses allub ta otseselt Euroopa Kesk pangaga (EKP) usaldatavusnõuete täitmise järelevalvele.
- 2 Hageja taotles 1. detsembril 2015. aastal EKP-le Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1, parandused ELT 2013, L 208, lk 68 ja ELT 2013, L 321, lk 6) artikli 429 lõike 14 alusel luba jätta finantsvõimenduse määra arvutamisel arvesse võtmata need riskipositsioonid, mis seonduvad tema poolt osutatavate reguleeritud toodete kaudu hoiustatud summadega, mille ta oli kohustatud üle kandma Caisse des dépôts et consignations'ile (CDC), mis on Prantsusmaa avalik-õiguslik asutus.
- 3 Kõnealused tooted on livret A, mida reguleerivad Prantsuse raha- ja finantsseadustiku (code monétaire et financier, edaspidi „CMF“) artiklid L.221-1 kuni L.221-9, livret d'épargne populaire (LEP), mida reguleerivad CMFi artiklid L.221-13 kuni L.221-17-2 ning livret de développement durable et solidaire (LDD), mida reguleerib CMFi artikkel L.221-27. CMFi artikli L.221-5 kohaselt koondatakse osa kõigist livret A ja LDD raames kogutud hoiustest CDC hallatavasse hoiusefondi. Samamoodi on see CMFi artikli R.221-58 kohaselt ka LEP puhul.
- 4 EKP edastas 8. juunil 2016 hagejale otsuse projekti, milles nähti ette taotletud erandi tegemisest keeldumine.
- 5 Hageja taotlusel toimus 7. juulil 2016 telefonikonverents EKP esindajatega.
- 6 EKP tegi 24. augustil 2016. aastal määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 punkti d ja artikli 10 ning määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 alusel otsuse ECB/SSM/2016-R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/136 (edaspidi „vaidlustatud otsus“).
- 7 EKP ei andnud selles otsuses hagejale luba finantsvõimenduse määra arvutamisel nende CDC vastu olevate nõuete arvesse võtmata jätmiseks, mis tekkisid livret A, LDD ja LEP kaudu hoiustatud summade sellest osast, mille hageja oli kohustatud viimasele üle kandma.
- 8 Esiteks nõustus EKP, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 punktides a–c sätestatud tingimused olid täidetud, sest esiteks tuli CDC-d käsitada avaliku sektori asutusena, teiseks käsitleti nõudeid CDC vastu usaldatavusnõuete kohaldamise seisukohast vastavalt sama määruse artikli 116 lõikele 4 ning viimaks oli hageja kohustatud ühe osa livret A, LDD ja LEP kaudu hoiustatud summadest üle kandma CDC-le eesmärgiga rahastada üldistes huvides olevaid investeeringuid. EKP rõhutas samas sisuliselt, et need tingimused ei olnud täidetud reguleeritud hoiuste summa selle osa puhul, mille suhtes ei ole CDC-le üle kandmise kohustust, olenemata selle kasutamise eesmärkidest.
- 9 Teiseks leidis EKP, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 sõnastusest tuleneb, et ta võib kaalutusõiguse alusel otsustada, kas lubada finantsvõimenduse määra arvutamisel selles sättes väljendatud tingimustele vastavate riskipositsioonide arvesse võtmata jätmist või mitte. Sisuliselt leidis ta, et isegi kui need tingimused on täidetud, võib esineda usaldatavusnõuetest tulenevaid põhjusi, mis

õigustavad selle sätte kohase erandi tegemise taotluse rahuldamata jätmist. Sellega seoses viitas ta finantsvõimenduse määra kehtestamise eesmärgile, milleks on anda lihtne ja selge ülevaade krediitiasutuse riskipositsioonide tasemest, kaalumata sinna hulka kuuluvate konkreetsete riskipositsioonidega kaasneva riski suurust, et vältida selliste riskipositsioonide liigset suurenemist võrreldes omavahenditega.

- 10 Kolmandaks leidis EKP, et hageja poolt CDC-le üle kantud summad on jätkuvalt tema finantsvõimenduse määra arvutamise seisukohast asjasse puutuvad riskipositsioonid. Ta tugines kolmele põhjendusele. Esimene põhjendus, mida ta nimetab „esimeseks märgiks“, puudutab kogutud hoiuste kajastamist raamatupidamises. Asjaolust, et reguleeritud hoiuseid kajastatakse hageja bilansi passivas ning CDC-le üle kantud summasid tema bilansi aktivas, järeldas EKP, et kogutud hoiustega seonduva riskipositsiooni eest, sealhulgas CDC-le üle kantud summade eest, vastutab hageja. Ta lisas, et hageja oli kohustatud tagama reguleeritud hoiustega seotud operatsiooniriskide ohjamise. Teine põhjendus puudutab hageja lepingust tulenevat kohustust maksta klientidele hoiustatud summad välja sõltumata CDC-le üle kantud summade tagastamisest hagejale. Kolmas põhjendus puudutab seda, et hageja poolt positsioonide korrigeerimise ning tasakaalustamiseks CDC positsioonide korrigeerimise vahele jääb ajaline vahe. EKP leidis, et selle ajavahemiku jooksul võib hagejal tekkida CDC-st vahendite ülekandmist oodates vajadus erakorraliselt varasid müüa. Kokkuvõttes järeldas EKP nende asjaolude pinnalt, et CDC poolt hagejale ülekannete tegemise mehhanism on ebatäiuslik, olles usaldatavusnõuete seisukohast muret tekitav, mis õigustab taotluse rahuldamata jätmist.

Menetlus ja poolte nõuded

- 11 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 31. oktoobril 2016.
- 12 Soome Vabariik esitas 1. märtsil 2017 Üldkohtu kantseleisse saabunud dokumendiga taotluse menetlusse astumiseks EKP nõuete toetuseks. Üldkohtu teise koja president andis 2. mai 2017. aasta määrusega Soome Vabariigile loa astuda menetlusse EKP nõuete toetuseks ning rahuldas hageja taotluse käsitleda teatud andmeid menetlusse astuja suhtes konfidentsiaalsena.
- 13 Soome Vabariik esitas 15. juunil 2017 menetlusse astuja seisukohad. Hageja esitas nende kohta oma märkused selleks ette nähtud tähtaja jooksul. EKP märkusi ei esitanud.
- 14 Üldkohtu kodukorra artikli 28 kohaselt otsustas Üldkohus teise koja ettepanekul anda kohtuasja lahendamiseks laiendatud koosseisule.
- 15 Ettekandja-kohtuniku ettepanekul otsustas Üldkohus (teine koda laiendatud koosseisus) avada menetluse suulise osa.
- 16 Poolte kohtukõned ja Üldkohtu küsimustele antud vastused kuulati ära 24. aprilli 2018. aasta kohtuistungil.
- 17 Hageja palub Üldkohtul:
- vaidlustatud otsus tühistada;
 - mõista kohtukulud välja EKP-lt.
- 18 EKP ja Soome Vabariik paluvad Üldkohtul:
- jätta hagi rahuldamata;
 - mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

- 19 Määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 punkti d kohaselt on EKP ülesandeks „vastavuse tagamine artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus osutatud õigusaktidele, millega kehtestatakse krediidasutuste usaldatavusnõuded seoses omavahendite, väärtpaberistamise, riskide kontsentreerumise piirangute, likviidsuse, finantsvõimenduse ning aruandluse ja teabe avalikustamisega kõnealustes küsimustes“. Lisaks sellele, kuivõrd hageja on oluline üksus määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 tähenduses, ei kuulu selle ülesande täitmine ühtse järelevalvemehhanismi raames riiklike asutuste, vaid otse EKP pädevusse (16. mai 2017. aasta kohtuotsus *Landeskreditbank Baden-Württemberg vs. EKP*, T-122/15, edasi kaevatud, EU:T:2017:337, punkt 63).
- 20 Määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 3 kohaselt „EKP kohaldab talle käesoleva määrusega antud ülesannete täitmisel ja järelevalve kõrgete standardite tagamise eesmärki silmas pidades kogu asjakohast liidu õigust“. Selle asjakohase õiguse hulka kuulub ka määrus nr 575/2013.
- 21 Määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 kohaselt „[p]ädevad asutused võivad lubada krediidasutusel või investeerimisühingul arvata riskipositsiooni näitajast välja riskipositsioonid, mis vastavad kõigile järgmistele tingimustele: a) need on nõuded avaliku sektori asutuse vastu; b) neid käsitletakse vastavalt artikli 116 lõikele 4; c) need tulenevad hoiustest, mille krediidasutus või investeerimisühing on juriidiliselt kohustatud üle kandma punktis a osutatud avaliku sektori asutusele eesmärgiga rahastada üldistes huvides olevaid investeeringuid“.
- 22 Nagu ülalpool punktides 8–10 märgitud, jättis EKP vaidlustatud otsusega rahuldamata hageja taotluse, mille eesmärk oli see, et tema finantsvõimenduse määra arvutamisel ei tuleks määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 alusel arvesse võtta neid nõuded CDC vastu, mis seonduvad selle osaga hoiustajatelt reguleeritud hoiuste raames saadud summadest, mille hageja on kohustatud CDC-le üle kandma. Tunnistades küll, et selles sättes sätestatud tingimused olid täidetud, rõhutas EKP, et nõuded CDC vastu on finantsvõimenduse määra arvutamise seisukohast siiski asjasse puutuvateks riskipositsioonideks, kuna reguleeritud hoiused põhinevad ebatäiuslikul ülekannete mehhanismil, mis jätab finantsvõimendusega seotud riski hageja kanda. Selle järelduse kohta esitas EKP kolm põhjendust, mis on välja toodud ülal punktis 10.
- 23 Hageja põhjendab hagi kolme väitega, millest esimene puudutab õigusnormi rikkumist määruse nr 575/2013 tõlgendamisel, teine ilmseid hindamisvigu reguleeritud hoiuste usaldatavusriski ja sellega seotud finantsvõimendusriski hindamisel ning kolmas proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist.
- 24 Üldkohus peab kohaseks käsitleda hagi kahte esimest väidet koos.
- 25 Esimeses väites leiab hageja, et määruse nr 575/2013 tõlgendamine nii, nagu EKP seda teeb, rikub õigusnorme. Sellega seoses väidab ta iseäranis, et selline tõlgendus võtab määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikelt 14 igasuguse soovitava toime.
- 26 Teise väitega heidab hageja EKP-le ette ilmsete hindamisvigade tegemist reguleeritud hoiustega seotud usaldatavusriski hindamisel ning kõigi konkreetsetel juhtudel asjasse puutuvate asjaolude arvesse võtmise kohustuse rikkumist. Konkreetsemalt leiab ta teise väite teises osas, et vaidlustatud otsuses esitatud põhjendus, et hoiuste väljamaksmise ning CDC poolt nende summade katmise vahele jääb ajavahe, ei seonu finantsvõimendusriski, vaid üksnes likviidsusriskiga. Hageja hinnangul on krediidasutuse jaoks ainsaks riskiks see, et ta annab välja makstavate hoiuste summale vastavas ulatuses likviidsed vahendid klientidele selle mõnepäevase ajavahemiku jooksul, mis eraldab seda nende tegelikust katmisest CDC poolt. Ta lisab, et finantsvõimenduse määra arvutamisel kõigi CDC vastu olevate nõuete arvesse võtmine olukorras, kus kõnealune ajavahe puudutab üksnes reguleeritud hoiuste laekumata summade netomuutust, on ilmselgelt ekslik. Hageja märgib samuti, et Euroopa Pangandusjärelevalve on 15. detsembri 2015. aasta aruandes leidnud, et reguleeritud hoiustega seotud likviidsusrisk on tähtsusetu.

- 27 EKP, keda toetab Soome Vabariik, on seisukohal, et need kaks väidet ei ole põhjendatud. Ta tuletab meelde Üldkohtu kontrolli piire kaalutlusõiguse teostamise üle ning lisab, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõiget 14 kui erandit tuleb tõlgendada kitsalt. Ta järeldab sellest sisuliselt, et selle sätte tõlgendamise seisukohast on asjasse puutuvad selle määruse üldised eesmärgid, mis puudutavad finantsvõimenduse määra, mitte aga nimetatud määruse artikli 429 lõikele 14 ainuomased eesmärgid. Ta rõhutab sellega seoses, et finantsvõimenduse määra eesmärk nõuab, et see määrataks kindlaks riskikaalust mingil moel sõltumata.
- 28 Vastuseks esimesele väitele leiab EKP, et kuivõrd ta on jäänud oma kaalutlusõiguse piiridesse, ei ole ta võtnud määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikelt 14 soovitatavat toimet. Lisaks märgib EKP, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõige 14 on sõnastatud abstraktselt ega ole mõeldud kohaldamiseks üksnes Prantsusmaa reguleeritud hoiuste suhtes. Ta lisab, et selle sätte kehtestamisel ei pidanud seadusandja silmas konkreetset tulemust, see tähendab finantsvõimenduse määra arvutamisel teatud riskipositsioonide automaatset arvesse võtmata jätmist. Lisaks väljendub määruse nr 575/2013 põhjenduses 95 seadusandja soov pöörata erilist tähelepanu erilise ärimudeliga pankadele, mitte konkreetsete toodete välistamisele.
- 29 Vastuseks teisele väitele leiab EKP, et hageja juures hoiuste väljavõtmise ning CDC poolt nende summade katmise vahele jääv ajaline vahe kätkeb endas täiendavat finantsvõimenduse riski. Ta rõhutab, et kuna selle aja jooksul ei saa hageja CDC vastu nõudeid esitada, võib ta reguleeritud hoiuste massilise väljavõtmise korral olla sunnitud vähendama finantsvõimendust võimaliku erakorralise müügi teel, mis põhjustab talle olulist kahju - sel juhul on tegu ülemäärase finantsvõimendusega, nagu seda on kirjeldatud määruse nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 94. Sisuliselt leiab ta, et kuigi see ülemäärase finantsvõimenduse risk algab likviidsusprobleemiga, erineb see viimasest selle poolest, et seisneb võlgade arvelt finantseeritud riskipositsioonide suhteliselt suures osakaalus võrreldes krediidasutuse omavahenditega. Niisiis ei ole ta vaidlustatud otsuses segamini ajanud likviidsusrisi ja ülemäärase finantsvõimenduse riski. Ta lisab, et finantsvõimenduse määra eesmärk on vältida, et krediidasutuse finantseerimisallikad oleksid ülemäära keskendunud võlgadele ning see kujutab endast „usaldatavusnõuete viimast kaitsevõrku“.
- 30 Kuna EKP-l on kaalutlusõigus ja sellest tulenevalt avar hindamisruum otsustamiseks, kas määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 sätestatud kohldada või mitte, millele hageja vastu ei vaidle, ei tohi vaidlustatud otsuse põhjendatuse üle teostatav Üldkohtu kontroll viia EKP hinnangu asendamiseni kohtu hinnanguga, vaid selle eesmärk on kontrollida, ega vaidlustatud otsus ei põhine sisuliselt ebatäpsetel asjaoludel ning ega selle tegemisel ei ole rikutud õigusnorme või tehtud ilmset hindamisviga või võimu kuritarvitatud (vt selle kohta analoogia alusel 6. veebruari 2014. aasta kohtuotsus CEEES ja Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio vs. komisjon, T-342/11, EU:T:2014:60, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 31 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb siiski, et kui institutsioonidel on selline kaalutlusõigus, siis on liidu õiguskorraga haldusmenetlustes antud tagatiste järgimine veelgi tähtsam. Iseäranis kuulub nende liidu õiguskorra kohaselt haldusmenetluses antud tagatiste hulka hea halduse põhimõte, millega on seotud pädeva institutsiooni kohustus hinnata hoolikalt ja erapooletult kõiki konkreetse juhtumi olulisi asjaolusid (21. novembri 1991. aasta kohtuotsus Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punkt 14 ja 29. märtsi 2012. aasta kohtuotsus komisjon vs. Eesti, C-505/09 P, EU:C:2012:179, punkt 95).
- 32 Kuivõrd EKP on vaidlustatud otsuses tuginenud kolmele põhjendusele, tuleb hinnata neist igaühe õiguspärasust.

Vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3 alapunktides i ja ii esitatud põhjenduste õiguspärasus

- 33 Vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3. alapunktis i põhjendab EKP taotletud erandi tegemisest keeldumist sellega, et reguleeritud hoiuste kajastamine raamatupidamises on esimeseks märgiks selle kohta, et CDC vastu olevate nõuete osas kannab vastutust hageja. Ta rõhutas sellega seoses, et reguleeritud hoiuseid kajastatakse hageja bilansi passivas ning nõudeid CDC vastu selle bilansi aktivas. Samuti märkis ta, et hageja vastutas reguleeritud hoiuste kogumisega seotud operatsiooniriskide eest.
- 34 EKP märgib oma menetluskirjeldustes, et reguleeritud hoiuste kajastamine raamatupidamises oli vaidlustatud otsuses välja toodud üksnes kui „esimene märk“ sellest, et CDC vastu olevate nõuete osas jääb vastutus hagejale ning leiab, et selle asjaoluga ei ole taotletud erandi tegemisest keeldumist põhjendatud. Vaidlustatud otsuse üldisest ülesehitusest tuleneb siiski, et selle otsuse punkti 2.3.3. alapunktis i sisalduvad argumendid on üheks põhjenduseks, millele tuginedes EKP leidis, et hageja poolt CDC-le üle kantud summad on hageja finantsvõimenduse määra arvutamise seisukohast asjasse puutuvad riskipositsioonid. Seetõttu tuleb hinnata selle põhjenduse õiguspärasust.
- 35 Vaidlusaluse otsuse punkti 2.3.3 alapunktis ii rõhutas EKP, et hagejal oli lepingust tulenev kohustus maksta klientidele hoiused välja sõltumata CDC-le üle kantud summade tagastamisest hagejale ning et see kohustus oleks ka juhul, kui CDC ja Prantsuse riik oma maksekohustused täitmata jäta. Ta lisas, et nii CDC vastu olevate nõuete maht kui asjaolu, et neid nõudeid ei pruugita võtta arvesse muude usaldatavusnõuete hindamisel, õigustavad nende arvessevõtmist finantsvõimenduse määra arvutamisel.
- 36 Sel põhjusel leidis EKP, et nõuded CDC vastu olid hageja finantsvõimenduse määra arvutamisel asjasse puutuvad, sest hagejal oli kohustus CDC-le üle kantud summad hoiustajatele välja maksta, sealhulgas ka juhul, kui viimane ei peaks hagejale neid summasid tagastama.
- 37 Tuleb märkida, et vaidlustatud otsuses on ainsa näitena olukorra kohta, kus CDC kõnealuseid summasid ei tagasta, toodud see, kui Prantsuse riik ei täida oma maksekohustusi. Vastuseks kohtuistungil esitatud küsimusele kinnitas EKP, et see oli ainus hüpotees, mida ta silmas pidas.
- 38 Esimeses väites heidab hageja EKP-le ette õigusnormi rikkumist, mis võttis määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikelt 14 soovitava toime.
- 39 Sellega seoses tuleb välja tuua, et kuigi EKP-l on määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikest 14 tuleneva kaalutusõiguse teostamisel vabadus otsustada, kas selles sättes ette nähtud erandit teha või mitte, ei tohi selle vabaduse teostamine minna vastuollu kõnealuse erandiga taotletavate eesmärkidega ega võtta sellelt soovitatavat toimet (vt selle kohta analoogia alusel 15. detsembri 2016. aasta kohtuotsus Nemec, C-256/15, EU:C:2016:954, punktid 48 ja 49 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 40 Ülalpool punktides 33 ja 35 välja toodud põhjenduste õiguspärasuse hindamiseks ning hageja esimesele väitele vastamiseks on kõigepealt vaja kindlaks teha määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikega 14 taotletud eesmärgid. Kuivõrd see säte puudutab võimalust jätta krediidasutuste finantsvõimenduse määra arvutamisel teatud riskipositsioonid arvesse võtmata, on asjasse puutuvaks ühtaegu nii finantsvõimenduse määra kehtestamisega taotletud eesmärgid kui ka konkreetselt määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 eesmärgid.
- 41 Mis puudutab kõigepealt eesmäärke, mis olid finantsvõimenduse määra kehtestamisel koos krediidasutuste kohustusega oma finantsvõimenduse määr avalikustada ning lõppkokkuvõttes finantsvõimenduse määr teatud piirides hoida, siis tuleneb määruse nr 575/2013 põhjendusest 90, et seadusandja kavatsus oli piirata krediidasutustes ülemäärase finantsvõimenduse teket. Nimetatud põhjendusest ning selle määruse artikli 4 lõike 1 punktides 93 ja 94 sisalduvatest definitsioonidest tuleneb, et ülemäärase finantsvõimendusena peetakse silmas olukorda, kus krediidasutus rahastab liiga suurt osa oma investeeringutest võõrvahendite, mitte omavahendite arvelt. Sel juhul on oht, et krediidasutusel ei ole oma võlgade tagasimaksmise nõuete rahuldamiseks piisavalt omavahendeid ja ta

peab erakorraliselt müüma osa oma varadest. Finantsvõimenduse määra sellise erakorralise vähendamise negatiivseid tagajärgi finantskriisi ajal on määruse nr 575/2013 põhjenduses 90 selgitatud järgmiselt: „[s]ee võimendas survet varade väärtuse languseks, põhjustades nii krediidasutustele kui ka investeerimisühingutele täiendavaid kahjusid, mis omakorda veelgi vähendasid nende omavahendeid. Sellise allakäiguspiraali lõpptulemusel halvenes krediidi kättesaadavus reaalmajandusele, mis pikendas kriisi kestvust ja süvendas kriisi“.

- 42 Selles kontekstis annab finantsvõimenduse määr võimaluse hinnata krediidasutuse omavahendite ja riskipositsioonide vahetorda sõltumata iga konkreetse riskipositsiooniga kaasneva riski tasemest. See tuleneb määruse nr 575/2013 põhjendusest 91, kus rõhutatakse, et „[riskipõhistest omavahendite nõuetest] ei piisa selleks, et takistada krediidasutustel ja investeerimisühingutel ülemäärase ja jätkusuutmatu finantsvõimenduse riski võtmist“ ning Baseli pangajärelevalve komitee dokumentidest, millele viidatakse määruse nr 575/2013 põhjendustes 92 ja 93. Tõepoolest, Basel III lepingut käsitlevas Baseli komitee väljaandes, mis on esitatud kostja vastuse lisas, on finantsvõimenduse määr „lihtne ja selge määr, mis ei põhine riskil ning mida kalibreeritakse nii, et see toimiks riskipõhiste nõuete usaldusväärse lisameetmena“. See, et finantsvõimenduse määra riskiga kaalumist ei toimu, tuleneb finantsvõimenduse määra arvutamise meetodika kirjeldusest, mis sisaldub määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 2. Seal on täpsustatud, et finantsvõimenduse määra arvutamiseks „jagatakse krediidasutuse või investeerimisühingu kapitalinäitaja selle krediidasutuse või investeerimisühingu kogu riskipositsiooni näitajaga ning väljendatakse protsendina“. Mingisugust riskipositsioonide riskitasemest lähtuvat kaalumist seal ei mainita.
- 43 Siiski tuleb märkida, et see eesmärk ei ole absoluutne, kuivõrd määrus nr 575/2013 näeb ette võimaluse, et teatud riskipositsioonide eriti väike riskiprofiil kajastub asjasse puutuvate krediidasutuste finantsvõimenduse määra arvutuses.
- 44 See ilmneb esiteks määruse nr 575/2013 põhjendusest 95, kus on täpsustatud, et „[f]inantsvõimenduse määra poolt eri ärimudelitele avalduva mõju läbivaatamisel tuleks erilist tähelepanu pöörata ärimudelitele, millega seotud riske hinnatakse väikseks, nt hüpoteeklaenu ja eriotstarbelised laenu piirkondlikele valitsustele ja kohalikele omavalitsustele või avaliku sektori asutustele“. See kavatsus on lahti kirjutatud sellesama määruse artiklis 511 „Finantsvõimendus“, kust tuleneb sisuliselt, et aruandes, mille Euroopa Pangandusjärelevalve peab esitama komisjonile, et viimane otsustaks vajaduse korral teha seadusandjale ettepaneku muuta teatud kohane finantsvõimenduse määr kohustuslikuks, peab sisalduma „selliste ärimodelite [väljaselgitamine], mis kajastavad krediidasutuste ja investeerimisühingute üldist riskiprofiili, ja finantsvõimenduse määra eri tasemetega kehtestamine nende ärimodelite puhul“.
- 45 Teisalt väljendub see määruse nr 575/2013 artikli 456 lõike 1 punkti j alusel vastu võetud delegeeritud määrusega 2015/62 eelnimetatud määrusesse lisatud artikli 429 lõikes 14, kus on sätestatud võimalus, et teatud riskipositsioonid jäetakse finantsvõimenduse määra arvutamisel arvesse võtmata.
- 46 Teiseks, mis puudutab neid eesmärke, mille pärast lisati määrusesse nr 575/2013 artikli 429 lõige 14, siis tuleb välja tuua, et delegeeritud määruse 2015/62 põhjenduse 12 kohaselt peaksid selle määrusega tehtavad muudatused „andma tulemuseks krediidasutuste ja investeerimisühingute avalikustatud finantsvõimenduse määrade parema võrreldavuse ning aitama vältida turuosaliste eksitamist krediidasutuste ja investeerimisühingute tegeliku finantsvõimenduse suhtes“.
- 47 Määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 sõnastusest, mis on ära toodud ülalpool punktis 19, tuleneb, et see säte kuulub kohaldamisele üksnes siis, kui täidetud on kolm tingimust. Esiteks peavad finantsvõimenduse määra arvutamisel välja arvatavateks riskipositsioonideks olema nõuded avaliku sektori asutuse vastu. Teiseks tuleb neid käsitleda vastavalt määruse nr 575/2013 artikli 116 lõikele 4. Viimaks peavad need riskipositsioonid tulenema hoiustest, mille krediidasutus või investeerimisühing on juriidiliselt kohustatud üle kandma kõnealusele avaliku sektori asutusele eesmärgiga rahastada üldistes huvides olevaid investeeringuid.

- 48 Tuleb märkida, et selle erandiga nägi komisjon seadusandja heakskiidul ette võimaluse, et krediidasutuse nõuded avaliku sektori asutuste vastu, mis tulenevalt riigi garantiist on samasuguse väikese riskitasemega nagu nõuded selle riigi suhtes ning mis ei lähtu krediidasutuse investeerimisvabadusest – kuivõrd krediidasutusel on kohustus asjaomased summad üle kanda –, ei ole finantsvõimenduse määra arvutamisel asjakohased ning võivad seetõttu sealt välja jääda.
- 49 Määruse nr 575/2013 artikli 116 lõikes 4 on nimelt sätestatud, et „[e]randjuhtudel võib avaliku sektori asutuse vastu olevaid nõudeid käsitleda nõuetena keskvalitsuse, piirkondliku valitsuse või kohaliku omavalitsuse vastu, kelle jurisdiktsioonis nad asuvad, kui asjaomase jurisdiktsiooni pädevate asutuste arvates ei ole selliste nõuetega seotud riskide vahel erinevust, kuna keskvalitsus, piirkondlik valitsus või kohalik omavalitsus on andnud sobiva garantiid“. Seda sätet tuleb lugeda koosmõjus sama määruse artikli 114 lõikega 4, kus on täpsustatud, et „[s]ellistele nõuetele liikmesriikide keskvalitsuste ja keskpankade vastu, mis on nomineeritud ja väljastatud asjaomase keskvalitsuse ja keskpanga omavääringus, määratakse riskikaal 0%“. Niisiis puudutab määruse nr 575/2013 artikli 429 lõige 14 ainult selliseid riskipositsioone, mille riskikaaluks omavahendite minimaalnõude arvutamise standardmeetodi kohaselt oleks 0%.
- 50 Seetõttu tuleb määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 rakendamisel leida tasakaal kahe eesmärgi vahel: esiteks järgida finantsvõimenduse määra loogikat, mis nõuab, et finantsvõimenduse määra arvutamine hõlmaks krediidasutuse kogu riskipositsiooni ilma riskikaalusid arvestamata, ning teiseks arvestada komisjoni poolt seadusandja heakskiidul seatud eesmärki, et teatud riskipositsioonid, millel on eriti väike riskiprofiil ja mida krediidasutus ei ole võtnud oma investeerimisvabadust teostades, ei ole teatud juhtudel finantsvõimenduse määra arvutamisel asjakohased ning võivad sellest välja jääda.
- 51 Selles osas tuleb välja tuua, et see, kui tunnustada pädevate asutuste kaalutusõigust määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 rakendamisel, annab neile võimaluse leida tasakaal nende kahe eesmärgi vahel iga konkreetse juhtumi eripärasid silmas pidades.
- 52 Sellest tuleneb igal juhul, et EKP ei saa tugineda sellistele põhjendustele, mis praktikas määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 sätestatud võimaluse rakendamise peaaegu välistavad, võtmata sellelt sätelt soovivat toimet ja minemata vastuollu selle sätte kehtestamise ajendiks olnud eesmärkidega (vt selle kohta analoogia alusel 11. detsembri 2008. aasta kohtuotsus Stichting Centraal Begeleidingsorgaan voor de Intercollegiale Toetsing, C-407/07, EU:C:2008:713, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 53 Vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3. alapunktis i sisalduva põhjenduse osas tuleb märkida, et sellega välistab EKP hagejal CDC vastu olevate nõuete suhtes määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 sätestatud erandi kohaldamise sellistel põhjendustel, mis on seotud nimetatud sättes käsitletud riskipositsioonidele eriomaste tunnustega.
- 54 Esiteks on see nõnda põhjenduse puhul, mis puudutab seda, et hageja nõudeid CDC vastu kajastatakse tema bilansi aktivas.
- 55 Määruse nr 575/2013 artikli 5 lõike 1 kohaselt on riskipositsioon määratletud kui „vara või bilansiväline kirje“. Järelikult hõlmab see määratlus igal juhul krediidasutuse bilansi aktivas kajastatud kirjeid. Lisaks, kuna määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 punkt c puudutab selliseid riskipositsioone, mis tulenevad hoiustest, mille krediidasutus või investeerimisühing on juriidiliselt kohustatud üle kandma punktis a osutatud avaliku sektori asutusele eesmärgiga rahastada üldistes huvides olevaid investeeringuid, puudutab see riskipositsioone, mis oma olemusest tulenevalt kajastuvad pigem krediidasutuse bilansi aktivas kui bilansiväliste kirjete hulgas.

- 56 Järelikult, kuna riskipositsioonid, mille puhul on määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 ette nähtud võimalus, et neid krediidasutuse finantsvõimenduse määra arvutamisel arvesse ei võeta, on olemuselt sellised, et neid kajastatakse selle krediidasutuse bilansi aktivas, ei saa kaalutlusega, et CDC suhtes võetud riskipositsioonid kajastusid hageja bilansi aktivas, tulemuslikult põhjendada taotletud erandi tegemisest keeldumist.
- 57 Teiseks kehtib see sarnastel põhjustel ka kaalutluse puhul, mis puudutab seda, et need riskipositsioonid on tekkinud osaliselt hageja juures reguleeritud hoiuste raames hoiustatud summade arvelt, mis kajastub tema bilansi passivas. Selles osas piisab, kui rõhutada, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 punktis c kasutatud sõnastuse kohaselt ei ole see mitte asjaolu, mis räägib selle sätte kohaldamise vastu, vaid on selle sätte rakendamise tingimus.
- 58 Samasugune järeldus tuleb kolmandaks teha EKP poolt välja toodud asjaolu osas, et hageja kannab reguleeritud hoiustega seotud operatsiooniriski. Viimane on määruse nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 52 määratletud järgmiselt: „risk saada kahju sisemiste protsesside, inimeste tegevuse ja süsteemide ebaadekvaatse toimimise või mittetoimimise või väliste sündmuste tagajärjel; see hõlmab ka õiguslikku riski“. Kuivõrd määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 puudutab riskipositsioone, mis on seotud ühe osaga selles krediidasutuses hoiustatud summadest, on selle sätte sisemise loogikaga kooskõlas see, et kõnealuste hoiustega seotud operatsiooniriski kannab hageja.
- 59 Mis puudutab vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3. alapunkti ii sisalduvat põhjendust, siis tuleb meele pidada, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 punktide a ja b kohaselt „[p]ädevad asutused võivad lubada krediidasutusel või investeerimisühingul arvata riskipositsiooni näitajast välja riskipositsioonid, mis vastavad kõigile järgmistele tingimustele: a) need on nõuded avaliku sektori asutuse vastu; b) neid käsitletakse vastavalt artikli 116 lõikele 4 [...]“.
- 60 Nagu ka ülalpool punktidest 47–49 tuleneb, väljendab määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 tehtud viide sama määruse artikli 116 lõikele 4, mida tuleb lugeda koosmõjus nimetatud määruse artikli 114 lõikega 4, seadusandja soovi, et sellised avaliku sektori asutuste vastu olevad nõuded, mille riskitase on riigi garantii tõttu samasugune nagu selle riigi vastu olevatel nõuetel, võiksid finantsvõimenduse määra arvutamisel arvesse võtmata jätta.
- 61 Kuivõrd määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 puudutab üksnes riigi garantiid omavate avaliku sektori asutustega seotud riskipositsioone, siis keeldumine, mida põhjendatakse põhimõtteliselt sellega, et riik võib sattuda olukorda, kus ta oma maksekohustusi ei täida, ilma konkreetse riigi puhul sellise võimaluse tekkimise tõenäosust hindamata, muudaks praktikas määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 sätestatud võimaluse kohaldamise peaaegu võimatuks.
- 62 Tuleb märkida, et seoses järeldusega, et hagejal võib tekkida vajadus CDC-le üle kantud summad hoiustajatele välja maksta ilma, et viimane need talle tagastaks, nähtub vaidlustatud otsusest, et EKP on üksnes toonud välja võimaluse, et Prantsuse riik jätab maksekohustused täitmata, ent pole hinnanud selle tõenäosust.
- 63 Kuivõrd EKP Prantsuse riigi poolt maksekohustuste täitmata jätmise tõenäosust ei hinnanud, ei saa järelikult ka vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3. alapunkti ii välja toodud CDC vastu olevate hageja nõuete maht õigustada nende riskipositsioonide arvesse võtmist finantsvõimenduse määra arvutamisel. Kõnealune maht võiks asjasse puutuv olla üksnes juhul, kui hagejal ei oleks Prantsuse riigi poolt maksekohustuste täitmata jätmise korral võimalik reguleeritud hoiustega seoses üle kantud summasid CDC-lt saada ning ta peaks asuma erakorraliselt oma varasid müüma.
- 64 Eltoodut arvesse võttes tuleb tõdeda, et vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3 alapunktides i ja ii sisalduvad põhjendused võtavad määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 sätestatud erandilt soovitava toime, kuna nad välistavad selle erandi kohaldamise selliste asjaolude alusel, mis on nimetatud artiklis käsitletud riskipositsioonidele ainuomased.

- 65 Seda järeldust ei lükka ümber EKP argumendid ja iseäranis mitte see välja toodud asjaolu, et nõuded CDC vastu ei erine põhimõtteliselt finantsvõimendust tekitavatest riskipositsioonidest, kuna neid varasid finantseeritakse hoiustajate ees olevate võlakohustuse esemeks olevatest summadest, mille hageja peab neile nende nõudmisel välja maksma. Sellega seoses piisab, kui rõhutada, et erinevalt muudest riskipositsioonidest on seadusandja määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 sätestatud tingimustele vastavate riskipositsioonide osas ette näinud võimaluse, et neid ei võeta finantsvõimenduse määra arvutamisel arvesse, EKP ei saa sellist võimalust eos välistada.
- 66 Sama kehtib väite kohta, et CDC vastu olevate nõuetega seonduv riigi garantii ei muuda neid hageja finantsvõimenduse määra arvutamise seisukohast asjasepuutumatuteks, kuna selle eesmärk ei ole hageja iga riskipositsiooni riskitasemel põhineva hinnangu andmine, ning et lisaks võivad riikide puhul esineda maksevõimeriskid. Kuna seadusandja on soovinud, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõikes 14 sätestatud tingimustele vastavad avaliku sektori asutuste suhtes võetud riskipositsioonid oleks vajaduse korral võimalik finantsvõimenduse määra arvutamisel arvesse võtmata jätta, tuli EKP-l kaalutlusõiguse teostamisel leida tasakaal finantsvõimenduse määra ning määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 kehtestamise ajendiks olnud eesmärkide vahel. Ülalpool punktides 60–62 esitatud põhjustel seda antud juhul ei tehtud, kuna EKP ei tuginenud mitte Prantsuse riigi poolt maksekohustuste täitmata jätmise tõenäosusele antud hinnangule, vaid lähtus sellisest kaalutlusest, mis tegelikult välistas igasuguse võimaluse, et määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 alusel esitatud taotlus rahuldatakse.
- 67 Eelnevast tuleneb, et vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3 alapunktides i ja ii sisalduvate põhjendustega on rikutud õigusnormi.

Vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3 alapunktis iii sisalduva põhjenduse õiguspärasus

- 68 Vaidlustatud otsuse punkti 2.3.3 alapunktis iii viitab EKP vastavalt hageja ja CDC poolt positsioonide korrigeerimise vahele jäävale ajavahele. EKP järeldab sellest sisuliselt, et hagejal võib CDC-lt tulevate ülekannete ootamise ajal tekkida oma varade erakorralise müügi vajadus.
- 69 Teises väites leiab hageja, et see põhjendus on ilmselgelt ekslik. Lisaks heidab ta selles väites ette, et EKP ei ole arvestanud reguleeritud hoiuste iseloomulike tunnustega.
- 70 Tuleb rõhutada, et määruse nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 94 sisalduva määratluse kohaselt on ülemäärane finantsvõimenduse risk „risk, mis tuleneb krediidasutuse või investeerimisühingu haavatavusest finantsvõimenduse või tingimusliku finantsvõimenduse tõttu, mistõttu võib olla vaja ettekavatsematult korrigeerida äriplaani, sealhulgas müüa erakorraliselt varasid, millega võib kaasneda kahju või allesjäänud varade väärtuse muutus“.
- 71 Sellest järeldub, et ülemäärase finantsvõimendusega seostatavad riskid realiseeruvad ebapiisava likviidsuse korral. Just likviidsuse vahendite hankimiseks võib krediidasutusel tekkida vajadus ettekavatsematult korrigeerida äriplaani, sealhulgas müüa erakorraliselt varasid, millel on määruse nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 94 välja toodud tagajärjed, nagu on ära märgitud ka selle määruse põhjenduses 90.
- 72 Kuna ülemäärase finantsvõimenduse negatiivsed tagajärjed avalduvad ebapiisava likviidsuse korral, ei muuda hageja poolt välja toodud asjaolu, et ajalise vahe olemasolu tema ja CDC positsioonide korrigeerimise vahel puudutab likviidsusriski, seda ajalist vahet asjasepuutumatuks tema finantsvõimenduse määraga seonduva riski seisukohast.
- 73 Tuleb siiski välja tuua, et EKP ise tunnistas, et määruse nr 575/2013 artiklis 412 ning komisjoni 10. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määruse (EL) 2015/61, millega täiendatakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EL) nr 575/2013 seoses krediidasutuste suhtes kohaldatava likviidsuskatte nõudega (ELT 2015, L 11, lk 1), sätestatud kohase likviidsuskatte nõude hindamise

seisukohast ei ole see ajavahemik likviidsusriski allikaks. Menetlusdokumentides mainib ta sellega seoses delegeeritud määruse 2015/61 artikli 26 alusel taotluse esitanud Prantsuse krediitiasutustele antud luba, millega ta lubas neil likviidsusmäära arvutamisel reguleeritud hoiustega seotud sissevoolud ja väljavoolud tasaarvestada.

- 74 Tuleb rõhutada, et delegeeritud määrus 2015/61 on vastu võetud selleks, et täiendada määrust nr 575/2013, mille artikli 412 lõikes 1 on täpsustatud, et „[k]rediitiasutustel ja investeerimisühingutel peab olema likviidseid varasid, mille väärtuse summa katab likviidsete vahendite väljavoolu miinus likviidsete varade sissevoolu stressiolukorras, tagamaks et krediitiasutused ja investeerimisühingud säilitavad likviidsuspuhvrite tasemed, mis on piisavad selleks, et toime tulla mis tahes võimalike tasakaalustamatustega likviidsete vahendite sissevoolu ja väljavoolu vahel pingelistes stressiolukordades 30-päevase perioodi jooksul [ning] [s]tressiolukorras võivad krediitiasutused ja investeerimisühingud kasutada oma likviidseid varasid likviidsete vahendite netoväljavoolu katmiseks“.
- 75 Delegeeritud määruse 2015/61 artiklis 26 „Vahendite väljavoolud, mis on vastastikuses sõltuvuses vahendite sissevooluga“ on sätestatud: „[p]ädevate asutuste eelneval heakskiidul võivad krediitiasutused arvutada likviidsete vahendite väljavoolu selliselt, et sellest on maha arvatud sellega vastastikuses sõltuvuses olev likviidsete vahendite sissevool, mis vastab kõigile järgmistele tingimustele: a) vastastikuses sõltuvuses olev vahendite sissevool on vahendite väljavooluga otseselt seotud ja seda ei võeta 3. peatükis sätestatud likviidsete vahendite sissevoolude arvutamisel arvesse; b) vastastikuses sõltuvuses olev vahendite sissevool on ette nähtud õiguslike, regulatiivsete või lepinguliste siduvate kohustuste kohaselt; c) vastastikuses sõltuvuses olev vahendite sissevool vastab ühele järgmistest tingimustest: i) see peab tekkima enne vahendite väljavoolu; ii) see saadakse 10 päeva jooksul ja seda garanteerib liikmesriigi keskvalitsus“.
- 76 Tuleb märkida, et see säte lubab pädevatel asutustel – ja sellest tulenevalt määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 punktiga d pandud usaldatavuskriteeriumide järelevalve ülesande raames ka EKP-l – vastastikuses sõltuvuses olevad vahendite väljavoolud ja sissevoolud omavahel tasaarvestada, kui ta riigi keskvalitsuse garantiist ning välja- ja sissevoolu vahelise ajavahemiku lühidusest tulenevalt leiab, et see ajavahe likviidsusriski ei tekita.
- 77 Sellest järeldub loogiliselt, et CDC vastu olevate nõuetega seonduvate vahendite väljavoolude ja sissevoolude suhtes delegeeritud määruse 2015/61 artiklis 26 sätestatud erandi tegemisega on EKP samas tunnistanud, et nende vahele jääda võiv ajavahemik likviidsusriski ei tekita.
- 78 Järeldust, et selline ajavahe likviidsusriski ei tekita, toetab ka Euroopa Pangandusjärelevalve 15. detsembri 2015. aasta aruanne stabiilse netorahastamise kordaja nõuete kohta vastavalt määruse nr 575/2013 artiklile 510, millele hageja hakis viitab. Selles aruandes leiab Euroopa Pangandusjärelevalve, et kui pankadel on kohustus eelnevalt kindlaksmääratud osa reguleeritud hoiustest üle kanda riigi poolt kontrollitavasse sihtfondi, mis annab laenusid üldistes huvides tehtavate tehingute jaoks, kui sissevoolud ja väljavoolud tasaarvestatakse vähemalt igakuiselt ja kui avalik-õiguslikud fondid on seadusest tulenevalt kohustatud hoiuste väljavõtmisest tingitud reguleeritud hoiuste summa vähenemise korral pangale raha tagasi maksma, siis likviidsusriski ei esine.
- 79 Kuivõrd ülalpool punktis 70 esitatud põhjustel realiseeruvad ülemäärase finantsvõimendusega seotud riskid ebapiisava likviidsuse korral, tuleb ilmselgelt ekslikuks pidada EKP põhimõttelist seisukohta, et kõnealune korrigeerimise ajavahe võib soodustada ülemäärase finantsvõimendusega seotud riskide tekkimist, ehkki see üldiselt likviidsusriski ei tekita.
- 80 Kui kõnealune korrigeerimise ajavahe likviidsusriski seisukohast asjasse puutuv ei ole, saaks ta seda finantsvõimenduse riski seisukohast olla üksnes juhul, kui reguleeritud hoiustega seotud hoiuste väljamaksete maht oleks nii suur, et olukord on raskem kui määruse nr 575/2013 artikli 412 lõike 1 alusel toimuva likviidsusmäära arvutamisel silmas peetud „pingeline stressiolukord“.

- 81 Hageja taotluse rahuldamata jätmisel ei saanud selle võimalusega arvestada ilma, et EKP oleks põhjalikult analüüsinud reguleeritud hoiuseid iseloomustavaid tunnuseid. EKP pidanuks selle analüüsi raames iseäranis uurima, kas neid tunnuseid – ja eriti reguleeritud hoiustega seotud riigi garantiid – silmas pidades on tõenäoline reguleeritud hoiuste väljamaksete tegemine sellises mahus ja sedavõrd äkki, et hageja ei saaks oodata positsioonide korrigeerimise järel CDC poolt vahendite üle kandmist ning tal tekiks vajadus võtta määruse nr 575/2013 artikli 4 lõike 1 punktis 94 sätestatud meetmeid.
- 82 Ülalpool punktides 50 ja 51 esitatud põhjustel peab EKP määruse nr 575/2013 artikli 429 lõike 14 rakendamisel iga konkreetse juhtumi eripärasid arvestades leidma tasakaalu finantsvõimenduse määra eesmärkide ning võimaluse vahel, et mõned selles sättes sisalduvatele tingimustele vastavad riskipositsioonid võib finantsvõimenduse määra arvutamisel arvesse võtmata jätta. Kohustus uurida reguleeritud hoiuseid iseloomustavaid tunnuseid tuleneb ka ülalpool punktis 31 nimetatud kohtupraktikast.
- 83 Tuleb märkida, et vaidlustatud otsuses ei ole EKP reguleeritud hoiuseid iseloomustavaid tunnuseid üksikasjalikult analüüsinud, olles piirdunud vaid abstraktselt hageja ja CDC positsioonide korrigeerimise vahel oleva ajavahega seotud riskide esile toomisega.
- 84 Nõnda toimides on EKP rikkunud ülalpool punktis 31 viidatud kohtupraktikast tulenevat kohustust analüüsida hoolikalt ja erapooletult kõiki konkreetset juhul asjasse puutuvaid asjaolusid.
- 85 Seda järeldust ei lükka ümber ka EKP argumendid, mis puudutavad seda, et finantsvõimenduse määra näol on tegemist riskil mitte põhineva usaldatavusnõudega ning et turud võivad järsku kaotada usalduse tavapäraselt väga kindlaks peetavate investeeringute vastu. Selline väide lähtub üksnes määrusega nr 575/2013 finantsvõimenduse määra kehtestamise eesmärkidest, ent ei võta arvesse sellesama määruse artikli 429 lõike 14 kehtestamise eesmärke.
- 86 Eeltoodust tuleneb, et kõik põhjendused, millega EKP põhjendas järeldust, et tegu on ebatäiusliku ülekannete tegemise mehhanismiga, mis jätab finantsvõimendusega seotud riski hageja kanda ning mille tõttu ta lükkas tagasi hageja taotluse, mille eesmärgiks oli see, et tema finantsvõimenduse määra arvutamisel saaks arvesse võtmata jätta need nõuded CDC vastu, mis on tekkinud summadest, mille ta oli kohustatud viimasele üle kandma, on õigusvastased.
- 87 Seetõttu tuleb hageja esimese ja teise väitega nõustuda ja vaidlustatud otsus tühistada ilma, et oleks vaja käsitleda kolmandat väidet.

Kohtukulud

- 88 Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja EKP on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb temalt kohtukulud välja mõista.
- 89 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1 kannavad menetlusse astunud liikmesriigid oma kohtukulud ise. Sellest tulenevalt kannab Soome Vabariik ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Tühistada Euroopa Keskpanga (EKP) 24. augusti 2016. aasta otsus ECB/SSM/2016-R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/136.

2. Mõista kohtukulud välja EKP-lt.

3. Jätta Soome Vabariigi kohtukulud tema enda kanda.

Prek

Buttigieg

Schalin

Berke

Costeira

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 13. juulil 2018 Luxembourgis.

Allkirjad